

A falka-ösztön (közösségi ösztön) fogalma:

(Lásd ugyanezt még a közösséghez tartozás kényszerénél is!)

Az az ösztönös kényszer, amely az egyént arra kényszeríti, hogy minél nagyobb létszámú és erejű közösséghez tartozzék, a közösségen belüliekkel szolidaritást vállaljon, míg a közösségen kívülieket a közösségből kirekessze és mellőzze minden eszközzel és módon. A közösség (ősember korunkban a falka, az ember fejlődésével a „falka” mérete egyre nőtt, ma már az egész emberiség képezi az emberek igazi közösségét) sokszoros eséllyel marad fenn egy egyedhez képest, emiatt elemi erővel igyekszünk minél erősebben kötődni egy minél erősebb, sikeresebb közösséghez.

A két legerősebb létfenntartó ösztönünk egyike.

Többek között ezzel, a közösségünkhöz (faluk, törzsek, nemzetek, vallási közösségek, stb.) fűződő ösztönös kötődési kényszerünkkel és az erkölcsi gyengeségünkkel élnek vissza az uszítók, és vesznek rá sokakat, hogy kirekesztők, bűnbakképzők, rasszisták legyenek...

A jelenlegi cél az, hogy minden ember az egész emberiséget érezze közösségének, odáig azonban még hosszú az út, hosszú tudatosodási folyamat áll még előttünk.

A közösségi kényszer, a közösségi ösztön kielégítése erkölcsös módja, az evolúció számára hasznos módja tehát a szolidaritás, vagyis a közösségért, a közösség tagjaiért hozott áldozatvállalás, hiszen az élet fennmaradását a közösség számára az szolgálja, ha a közösség tagjai segítik egymást - szolidárisak egymással - és akár a legnagyobb áldozatot is meghozzák a saját közösségükért; míg a közösségi ösztönt hamisan kielégítő, kizárólag az evolúciós jutalmazó érzések és a közösség többi tagja segítőkészsége, szolidaritása megszerzésére szolgáló ál-megoldás a hamis közösségi áldozatvállalás, a kirekesztés, a rasszizmus, mivel sokszorta könnyebb és egyszerűbb (még a legegyszerűbb ember által is felfogható és végrehajtható, mert az ösztöneink erejével visszaélő) módszer, mint a valódi szolidaritás és

áldozatvállalás a közösségi társainkért, mely mindig lemondással, áldozatok meghozatalával jár.

Ugyanezt, tehát a hamis közösségi érzést használják ki a demagóg, populista közszereplők az uszításuk során.

Hamis ellenségképet mutatnak föl a sokaság előtt, a sokasággal pedig elhítetik, hogy az számít a közösség kiváló, hasznos tagjának, aki gyűlölettel, kirekesztéssel kezeli a kijelölt ellenséget, és így a demagóg populisták képesek elérni, hogy a kevésbé képzett és a nehéz sorsú emberek beálljanak a gyűlölködők, a kirekesztők, a rasszisták sorába! Ezzel egyúttal kielégítik az együtt-gyűlölködők hamis közösségi ösztönét, a gyűlölködő egyént úgy állítják be, mintha ez az egyén tisztességes, hasznos tagja lenne a közösségnek, tehát a legaljasabb módon használják fel az emberi természet árny-oldalait a saját alantas céljaik eléréséhez. És mivel gyűlölködni mindig ezerszer könnyebb, mint áldozatokat hozni a közösségért, a rasszizmusra, a gyűlölködésre a népesség nagy hányada könnyedén rávehető, és így a diktatúra sokáig fenntartható, egészen az előbb-utóbb törvényszerűen bekövetkező gazdasági összeomlásig, mely közvetlen létérdekeiknél fogva végre szembefordítja a tömegeket a demagóg hatalom-gyakorlókka.